

Čas Vzhoda in žensko maščevanje

Nauki z ekskurzije v hamburški sex shop

Anna Punsoda

Na Reeperbahn pridem, ko že pada mrak. Znamenita hamburška ulica, ki so jo nekateri v želji po pretiravanju krstili za najbolj grešno v Evropi, se mi zdi kot kičast Las Vegas, po katerem se sprehajajo Japonci in Švedci, gospodiči in grobijani, pohotno pobrateni pod izveski, ki obljublajo fuk za 35 evrov. V širokem loku se izognem gledališčema, kjer uprizarjajo zanič predstave, grem mimo igralnic, hišk z voajerskimi luknjami, hrupnih barov z »vročimi« programi v živo in podzemnimi diskotekami, dokler končno ne pridem do *Boutique Bizarre*, največje trgovine z erotičnimi pripomočki na stari celini. Vstopim.

Znamenita trgovina se nahaja v vpadljivi stavbi, ki jo je mogoče takoj opaziti z ulice. Oznanja jo ogromni izvesek z zlatimi črkami na srebrni podlagi. Tri velikanske izložbe, prav tako z belim ozadjem, popolnoma osvetljene. Zelo je drugačna od tovrstnih trgovin, kot sem jih vajena iz četrti Eixample v Barceloni. Tam še pred veliko bolj nedolžnimi lokali stojijo varnostniki, ki izgledajo kot velikanske tetovirane omare, in varujejo vhode v luknje, za katere bi človek sklepal, da v njih potekajo nezakoniti pasji boji.

Tu na severu je vse drugače. Tu ima sex shop svojega predstavnika za stike z javnostjo, ki šteje kakih petintrideset let in me spominja na prodajalca sladoleddov v katerem od obmorskih turističnih letovišč: suhljat, nizek, zagorel, oblečen v rahlo neokusno srajco živahnih barv, dovolj razprto, da se vidijo temne dlake na prsih. In požrešne, temne, svetlikajoče se majcene oči, za katere se zdi, da se hočejo polastiti vsega in vsakogar, ki gre mimo njega. Razloži mi, da je od ponedeljka do četrтка vstop v trgovino brezplačen, ker trgovino tedaj obiskujejo redne stranke: ženske med 18. in 35. letom, moški, starejši od 35 let, in zdravi pari. Doda, da je med petkom in nedeljo potrebno plačati simbolično vstopnino enega evra, saj tako preprečijo ekshibicionistom in objestni mulariji, da bi vstopili, na hitro povzročili škandalček ali potegavščino in takoj nato zbežali. Predvsem pa zato, da bi nadzorovali pretok strank, saj trgovino

ob koncih tedna obiše okoli 4.000 ljudi. To je dvakrat toliko, kot jih obiše barcelonski Muzej sodobne umetnosti, pomislim, medtem ko mi piarovec že ponosno razlaga jasno in stereotipno nemško racionalno razdelitev prostorov v *Boutique Bizarre*. »Imamo pet sekcij,« mi slovesno naznani mladenič: »Klasika, Korzeti, Intimna oblačila, SM in Umetniška galerija.« Če mi dovolite, bom začela s Klasiko. Sprva vidim le vibratorje, in sicer v treh velikostih: veliki, zelo veliki in ogromni. Konvencionalni, torej enojni vibrator, nato dvojni in nazadnje še dvojni vibrator, ki ima na sredini še poseben izvesek, ki je očitno namenjen draženju ščegetavčka. Vidim tudi neke vrste kabel s penisom na vsakem koncu, namenjen hkratni stimulaciji dveh žensk. Tu je še cela vrsta vibratorjev na daljinsko upravljanje. Najboljši, mi pove vodič, se imenuje LELO SORAYA: ima tri motorčke in nekakšne silikonske lopatice, ki vibrirajo v osmih različnih hitrostih. »Super zadevica,« se vmeša punca, ki dela za blagajno.

Na izpostavljeni in razsvetljeni polici so razstavljeni vibratorji, ki so kopije spolnih udov znanih pornografskih igralcev. Med imponantnimi primerki je tudi majhen in pozlačen vibrator, ki stane več kot tisoč evrov: povejo mi, da naj bi bil natančen odliček penisa Glenna Goulda. »Nežen in natančen pritisk,« natančna reklamni napis, ki priča o tem, da imajo številne gospe raje zajčke kot žrebce. Poleg umetnih penisov najrazličnejših oblik in velikosti so razstavljene tudi kitajske kroglice. Presečena sem, ko med vsemi temi igračkami uzrem termovko, s kakršno običajno neseš kavo v službo. Ko pogledam natančneje, odkrijem vibratorje za moške, nekakšne vatle, ki posnemajo pravo vagino in imajo vrečico za spermo, ki jo lahko zavržete po vsakem brizgu.

Potem je tu velikanska filmska sekcija. Več kot 20.000 naslovov, večinoma zelo vulgarnih. Hitro se utrudim gledanja žensk, ki jih vsak fuk spravi na rob slabo hlinjene ekstaze, in pozornost raje posvetim sekciji filmov za homoseksualce: če ne drugega, so tam vsaj moški. Mojo pozornost pritegne velikanska žanrska sekcija. Vidim kolekcijo filmčkov, imenovanih *Skinny Girls*, in se sprašujem, kdo je tako izprijen, da ga vzbujajo shirana dekleta, ki izgledajo, kot da bi jih ravnokar spustili iz

Zelo me preseneča ta obsedenost z Japonkami. Predvsem zato, ker sem nedavno gledala dokumentarec, ki je razlagal, da je tretjina japonskega prebivalstva nehala prakticirati seks in da se 60 % parov, starejših od 35 let, ljubi le trikrat na leto. Istočasno je seksualna industrija ključna panoga japonskega gospodarstva.

Dachaua. Opazim celo serijo filmov, ki se dogajajo v rasno mešanem Dunaju in Berlinu, poleg njih pa zgodbe iz pastirskih okolij južnonemškega podeželja, najbrž namenjene pohotnim krščanskim socialistom. Filme z vzburjenimi mladostnicami sem pričakovala, preseneti pa me bogat izbor filmov s starejšimi damami in gospodi. Z uživanjem v spolnosti v jeseni življenja ni prav nič narobe, skušam dopovedati sama sebi, v glavi pa se mi ves čas vrtila podoba moje babice, ki jo, medtem ko v kuhinji praži mandlje, nenadoma zagrabita priletna sosedica, zaradi česar se mi vse skupaj vendarle zdi čudno. Raje se odpravim dalje in zagledam velikansko zbirko orientalskih posnetkov z mladimi Japonkami na naslovnici, ki v strogih oblačilih strežejo čaj, na drugi strani pa iste Japonke, ki se kot nore zvijajo v postelji. Očitno obstajajo moški, ki od žensk hočejo vse, si rečem, da jim postrežeš s čajem kot dobrosrčna babica in istočasno fukaš z njim brez zadržkov kot sodobna urbana profesionalka.

Takrat mimo mene pride lični fant s slamnatim klobukom in zelenimi hlačami, ki s sabo tovari kup tanguic, mask in toliko bičev, da bi z njimi lahko napolnil vagon. Za njim elegantna gospa srednjih let z izborom filmčkov in solidno selekcijo vibratorjev LELO SORAYA. »Ja, seveda,« mi odgovori piarovec, »jasno, da imamo kar nekaj odvisnikov od seksa.« Vpraša me, ali bi se rada sprehodila po SM-sekciji, in odgovorim »da, hvala, z veseljem« (SM? Sándor Marai? Somerset Maugham? San Marino?). »SM je proces,« reče. »Ne bi verjela, koliko parov pride in vpraša za bič, udarci katerega niso boleči. Morda se sliši nenavadno, ampak moraš razumeti, da je za sadomazohizem potreben predvsem čas.« (Sadomazohizem, zdaj razujem.) Neboleč bič se mi zdi nekaj takega kot ostarela diva, ki je izgubila svoje čare, erotizem ugaslega ognjenika. Sekcija za sadomazohizem je v bistvu ogromno skladišče akrobatskih igráč. Tu lahko najdemo maske z zunanjim uravnavanjem dotoka kisika, mučilna orodja, značilna za srednjeveško inkvizicijo, igle in pincete, ki jih običajno najdemo v zobozdravniških ordinacijah, ter klešče, ki me spominjajo na dedkovo delavnico. Obstaja tudi kolekcija tematskih posnetkov, na primer z ženskami, ki imajo bradavičke namazane z medom in jih spustijo v posodo, polno

risalnih žebličkov. V vitrini vidim siv predmet, ki me od daleč spomni na Chillido (*baskovski modernistični kipar*, op. prev.), ko pogledam od bližje, pa vidim umetno roko s pestjo, stisnjeno v socialistični pozdrav. »Oprosti, a to se vtakne v rit?« vprašam z največjo možno elegantnostjo, ki jo takšno vprašanje še dopušča. »Da,« mi odgovori vodič.

»To je dragulj,« reče in mi pokaže usnjeno masko v obliki konjske glave. »Ne, ne omogoča uravnave dotoka zraka,« odgovori na moje vprašanje. »Ne, nobene elektronike ali tehnike. Zgolj to, kar vidiš.«

»Ta predmet ima malo opraviti s seksom, punca. Tu gre za preobrazbo.«

(Ko se je Gregor Samsa nekega jutra prebudil ...)

»Preobrazba. In kdo kupuje to zadevo?«

»Pari, kjer eden od partnerjev uživa v podrejeni vlogi.«

»Ženska?«

»In številni moški, ki imajo dominantno funkcijo službi.«

»Za pokoro?«

»Ne ravno tako ...«

»Da bi se partnerja urila v zaupanju eden drugemu?«

»Recimo, ja,« reče, da bi se na hitro otresel mojega poizvedovanja, mene pa nenadoma presune sram, da se sredi seks trgovine spuščam v takšna vprašanja.

»In koliko stane ta material za preobrazbo?«

»Tisoč dvesto evrov.«

Nadanejo ti konjsko masko. Vodijo te po sobi po vseh štirih kot ponija s plašnicami, na kakršne starši posedajo otroke na podeželskih sejmih. Bičajo te po hrbtu. Udarjajo te po riti, stegnih in temenu. In te oskubijo za mesečno plačo. Najbrž se je treba precej potruditi v tem SM procesu, da bi se performans splačal. Nekoliko sem že zafrustrirana, odločim se, da bom srečo poskusila v Umetniški galeriji. Tudi tu vidim slike žensk, obkroženih s številnimi penisi, žensk, ki fafajo, žensk, pošpricanih s spermo, žensk z dvignjenimi ritmi in visoko razkačenimi nogami, žensk s preluknjanimi bradavičkami. Ko me piarovec vpraša, kaj si mislim, izpovem svojo nejevoljo. Vse je grozljivo banalno in hkrati pristransko. Vse podobe so narejene iz moškega zornega kota. Odgovori mi, da je to najbrž zato, ker je

avtorica slik rojena v šestdesetih letih in spolnost razume na način, kot ga je propagiral kulturni kontekst moške prevlade. Ta perspektiva se je zelo spremenila v zadnjem desetletju, me podučiti, in se bo še naprej spreminjala, če bomo mlada dekleta zahtevala proizvode, ki nas vzbujajo. Seks bo tako postal bolj pretanjen, prefinjen in razdelan. »Če nas ne bo maščevanje prevzelo do te mere, da bomo me začele zatirati vas,« mu odvrnem. Med gledanjem videoposnetkov in fotografij sem namreč tudi sama doživela preobrazbo. Natančneje, spremenila sem se v sadistično pošast z željo, da bi umorila vsakega moškega in tako maščevala vse te ženske, ukleščene med dva tipa, ki jih brizgajo s spermo.

A namesto tega si raje skušam dopovedati, da to počnejo iz užitka. Ko me prešine ta misel, doživim absurden napad dostojnosti in zbežim v sekcijo z literaturo. Ignoriram police, ki se šibijo od knjig z naslovi, kot je *The Secret Pleasures of Urination*, in se ustavim pri izvesku, na katerem piše »Svetovna književnost«. Ampak ne, ni prevodov klasikov erotične literature. Zgolj knjige v angleščini in nemščini, ki se poglobljajo v multikulturne teme. Med njimi uzrem Muschi Sushi, Japan Bondage, Sklavin in Tokio, celo kolekcijo, ki nas uči strpnosti do drugih kultur, namenjeno Nemcem, ki so naveličani lokalnih blondink in masturbirajo pred slikami Japonk. Zelo me preseneča ta obsedenost z Japonkami. Predvsem zato, ker sem nedavno gledala dokumentarec o tem, da je kar tretjina japonskega prebivalstva nehala prakticirati seks in da se 60 % parov, starejših od 35 let, ljubi le trikrat na leto.

Istočasno pa je seksualna industrija ključna panoga japonskega gospodarstva. A s pornografijo,

ki jo proizvedejo doma, služijo predvsem na evropskem trgu. Tu so uspeli plasirati podobo japonske ženske, ki brez pritoževanja dovoli, da moški z njo dela, kar se mu zahoče, za adolescente vseh starosti pa so ustvarili podobo plahe študentke, za katero se izkaže, da je v postelji prava zver. Resnica pa je, da Japonci doma trpijo za zverinsko lakoto. Moški ždijo v majčkenih sobicah in si ga drkajo, ženske pa se zagrenjeno postarajo, misleč, da je orgazem ime češke kulinarične specialitete.

Japonski paradoks mi zaposluje misli, ko se vračam domov. Pomislím na »čas Vzhoda«, ki ga je prerokoval Raimon Panikkar,¹ čeprav je meril na nekaj rahlo drugačnega. V isti sapi upam, da se sprememba perspektive, o kateri je govoril piarovec, ne bi mudila predolgo, kajti z izjemo manjšine, ki uživa v konjskih maskah, risalnih žebličkih na bradavičkah in skupinskem seksu, so trgovine s spolnimi pripomočki postale kraji neznosnega dolgočasje. Upam, da bo do napovedanega preobrata prišlo, še preden bomo v napadu maščevanja začele vtikati socialistične pesti v riti japijev.

Čemu služi narediti seks tako viden, tako dostopen, tako vsakdanji, če je filozofija, ki usmerja njegovo množično potrošnjo, enaka tako v Hamburgu kot v Barceloni? Verjamem, da je LELO SORAYA za mnoge božji dar, a še bolje bi bilo preseči to kulturo, ki pozna le moškega, ki se hoče spustiti z vajeti, in pohotnico ali mučenico, ki trpi njegove bizarnosti. Ne vem za vas, gospe, a ko sama gledam slike, filme ali pornografske performanse, bi v njih rada videla ljudi – ljudi, ki se izražajo, ljudi, ki počnejo stvari, in ne zgolj ude. ●

prevod: Luka Lisjak Gabrijelčič

Anna Punsoda Ricart je filozofinja in novinarka, ki živi med Barcelono in Hamburgom. Velja za vidno predstavnico mlade generacije katalonskega katoliškega razumništva. Prvotna različica članka je bila objavljena na spletnem portalu El Singular Digital.

¹ Raimon Panikkar (1918–2010), katalonsko-indijski katoliški filozof in teolog, ki je kritiziral evrocentričnost in se zavzemal za sintezo med zahodnimi in vzhodnimi civilizacijami.

